

Де любов, там і зрада

Було вже за північ, а Ліда не могла заснути. Вийшла на вулицю. Місто спало. Навіть зорі, трохи сонні, з сумом дивилась на неї, ніби шкодували її, бо минулий день був вкрай зіпсований. Те, що вона побачила сьогодні, міняло все в її сімейному житті. Видно, воно тріщало по швах уже давно, та Ліда не здогадувалась, що поряд з її великим коханням була зрада.

— Я більше не можу терпіти твоїх побрехеньок, я втомилась вислуховувати твої безглузді виправдовування, а я вірила. І взагалі, тобі не соромно перед собою,, своєю совістю отак обманювати мене і дочку? Ти сьогодні забрав моє здоров'я і спокій, — схлипувала Ліда. — Скажи, скільки років ти мене зраджуєш? Якщо ми тобі не треба, йди до неї, хоч щодня купляй їй квіти, а .нас не обманюй!

Михайло стояв біля вхідних дверей. Не знав, що йому робити: чи проходити, чи вертатись. Частенько він вислуховував нотації жінки, але не на цю

тему. Хвилювалась вона, що не слідкує з своїм здоров'ям, не вчасно обідає, довго працює. А сьогодні не те — це вперше зі слізьми, з підвищеним голосом. Він дивився на неї і йому в цю мить захотілося

пригорнути її, як колись, втішити. Але він не підійшов, почуття вини загородило дорогу. "Звідки

вона знає про квіти, а, може, це й на краще. Як тільки втихне ця буря, тоді я поговорю з нею, бо справді її шкода, але і так більше не можна жити і любити двох. Скажу, що залишаю її. Дочці допомагатиму, вона майже доросла, мене, зрозуміє", — всівшись на дивані, роздумував Михайло.

...З весільною портрета дивилася закохана пара. Він усміхнувся. Які вони тоді були щасливі! Здавалося, не було подібних на цілому світі. Михайло на мить закрив очі. Ось він побачив її на танцях в училищі, ось підійшов, запросив до танцю, познайомився — і в нього світ перевернувся, не стало похмурих

днів, а навкруг цвіли квіти, а серед них — він і його Лідуся. Не бачив красивішої дівчини, не знав, хто може так кохати, як вона. Хто може зварити найсмачніший борщ — та й не тільки — за його дружину. А які вона випікала торти, кекси, пироги! І як він тоді любив її!

За ці 20 років, що прожили разом, десь 5 із них він був невірним їй. А все почалося, як вибився в начальство, отоді то лихий і поплутав. Випивки спочатку без жінок, а з часом до них приєднувались молоді вродливі дівчата, чого ж їм не пожити за рахунок старших при грошах дядьків. Захоплювався такими зустрічами, та думка про його кохану дружину не дозволяла на інші подвиги. Та з часом почав забувати про свій обов'язок як чоловіка, лягав спати окремо, посилачусь на втому і головний біль. А вранці безсоромно, як нічого й не було, наминав борщ, який приготувала дружина. "Який же я безтолковий, обманюю її!". Але про це він тільки думав, бо зустрівшись з тією, що ноги від вух, знову забував свою Лиду. Казав собі: "Все, останній раз!". Але таких останніх разів було безліч, любов на стороні затилювала, як трясовина.

Та шила в мішку не втаїти. Немає нічого таємного, що б не стало явним. І все розвалилось в один день.

Ліда якось геть занедужала і не пішла на роботу. Полежавши декілька годин, піднялася, ніби-краще, стало, треба ж на обід щось приготувати. У холодильнику негусто. Пішла на базарчик, а заодно й по таблетки. Побачивши свого чоловіка, який Вибирав троянди, зраділа. "Це мені, хворій, щоб підняти настрій, забіг купити. Він і досі пам'ятає про мої

улюблені, хоч давно й не дарував". Посміхаючись, поспішила до нього. За кілька кроків від неї Михайло простягнув квіти молодій високій дівчині. Ліда бачила, які вони обое були щасливі. Світ загойдався, перед очима попливли круги, все покрилось сірою пеленою. Вона не могла опанувати себе.

Ліда кинула сумку в кухні, про який ще обід можна було думати. Біль зради не покидав її, сльози лилися. "За що так мені. Усе, хай іде куди хоче, такого приниження я не терпітиму. Я тільки сьогодні зрозуміла, що він зраджував мене, і вже давно. Лише сьогодні цей випадок відкрив мені очі".

Михайло мовчки пішов з хати, прихопивши свої речі.

Ліда часто плакала, сумувала за ним і все частіше хворіла. Відчувала біль, почала худнути. Лікарі виявили пухлину. Лікування, операція, знову лікарня.

Михайло жив своїм життям. Через кілька місяців подзвонив дочці. У трубці почувся плач і жодного слова. По приїзду батько слухав розповідь дочки про хворобу мами, про нестачу грошей на лікування, про те, що вона скучає. Обнімала дочка батька, коли той розказував, що покинув ту іншу, не проживши з нею і кількох місяців, поселився в гуртожитку, зрозумів, що найдорожчі в його житті дві людини – вона і її мама, що він повернеться, щобвилікувати маму. Тільки б вона пробачила.

З великим букетом троянд Михайло зайшов у палату. Протягуючи квіти, дивився на Ліду і плакав. Чи то з несподіванки, чи то з жалю до себе заплакала й вона. Михайло цілував її бліде лице, обнімав схудлі плечі. – Пробач мені за все, більше не буде зради. Я зрозумів, що тільки ти мені потрібна, я змінився і своєю любов'ю до тебе допоможу подолати цю недугу. Пробач...

Олена ЯРОЩУК.